

ATENCIÓ: ALARMA VERDA

Som tossuts, no serveix de gaire que ens avisin. Ens han advertit que desequilibrem perillosament la naturalesa, però continuem fent l'orni.

Fa poc, en un d'aquests indrets que hi ha pel sud d'Europa, i cap a mitjan estiu, un nen en va fer una com un cove. No fou culpa d'ell, perquè la veritat és que tenim molts dubtes a l'hora d'educar-los. Anem a cegues.

La família havia aprofitat dues festes seguides per sortir a fora, fugint d'una concentració urbana. Mentre els pares paraven les tovalles a terra, amb el trasbals que suposa allunyar-se dels formiguers, el nen se la campava entre la flora i la fauna. Va descobrir una papallona petita, inquieta, d'aquestes que fan l'efecte que si no existissin tampoc no hi perdríem res. El nen va contemplar-la una estona amb un posat de meravella i, de cop i volta, va esclafar-la amb un picar de mans ràpid com la llengua d'un camaleó. Fou un gest instintiu sota el signe de la crueltat de la innocència, però l'insecte se'n va fer l'estella.

I va resultar que la papallona era la clau d'un microsistema ecològic, un peça importantíssima per molt que no ho semblés. Potser ni ella mateixa no ho sabia. El cas és que la seva desaparició del món dels vius va desencadenar una sèrie de fallides, meitat subterrànies, meitat de superfície, i una esquerda nova de trinca va obrir-se pas tot serpentejant. Avançà fins a un poblat de poques cases, gairebé totes abandonades i, en topant amb pedra bastida, va provocar un terratrèmol. O qui sap si no era tant com això, però sí que bastà per ensorrar un campanar ro-

.2.

mànic que fins aleshores havia aguantat gallardament el pas dels segles.

"Anem-nos-en, tu", va dir el pare a la mare. "Són capaços de dir que hem estat nosaltres." Van recollir a corre-cuita el parament de l'excursió, mentre estireganyaven la criatura per un braç. Sort van tenir de la ràpida represa del motor del seu cotxe. Providencialment, el pare l'havia fet ajustar tres dies abans.

ATENCIÓ: ALARMA VERDA

Som tossuts, no serveix de gaire que ens avisin. Ens han advertit que desequilibrem perillosament la naturalesa, però continuem fent l'orni.

Fa poc, en un d'aquests indrets que hi ha pel sud d'Europa, i cap a mitjan estiu, un nen en va fer una com un cove. No fou culpa d'ell, perquè la veritat és que tenim molts dubtes a l'hora d'educar-los. Anem a cegues.

La família havia aprofitat dues festes seguides per sortir a fora, fugint d'una concentració urbana. Mentre els pares paraven les tovalles a terra, amb el trasbals que suposa allunyar-se dels formiguers, el nen se la campava entre la flora i la fauna. Va descobrir una papallona petita, inquieta, d'aquestes que fan l'efecte que si no existissin tampoc no hi perdriem res. El nen va contemplar-la una estona amb un posat de meravella i, de cop i volta, va esclafar-la amb un picar de mans ràpid com la llengua d'un camaleó. Fou un gest instintiu sota el signe de la crueltat de la innocència, però l'insecte se'n va fer l'estella.

I va resultar que la papallona era la clau d'un microsistema ecològic, un peça importantíssima per molt que no ho semblés. Potser ni ella mateixa no ho sabia. El cas és que la seva desaparició del món dels vius va desencadenar una sèrie de fallides, meitat subterrànies, meitat de superfície, i una esquerda nova de trinca va obrir-se pas tot serpentejant. Avançà fins a un poblat de poques cases, gairebé totes abandonades i, en topar amb pedra bastida, va provocar un terratrèmol. O qui sap si no era tant com això, però sí que bastà per ensorrar un campanar ro-

.2.

mànic que fins aleshores havia aguantat gallardament el pas dels segles.

"Anem-nos-en, tu", va dir el pare a la mare. "Són capaços de dir que hem estat nosaltres." Van recollir a corre-cuita el parament de l'excursió, mentre estireganyaven la criatura per un braç. Sort van tenir de la ràpida represa del motor del seu cotxe. Providencialment, el pare l'havia fet ajustar tres dies abans.